

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. V. C.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. 11371/14/5000-14203-700681, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E.ON Distribuce, a.s.**, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2014, č. j. 10 Af 39/2014 – 27,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 5. 2014, č. j. 11371/14/5000-14203-700681 dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nezákonnost, která byla spatřována v nerespektování právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Afs 25/2013 - 32 (dále jen „zrušující rozsudek“).

[2] V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že právní norma osvobozující od odvodu elektřinu vyrobenou ze slunečního záření ve výrobně elektřiny s instalovaným výkonem do 30 kW byla účinná a aplikovatelná od 30. 5. 2012, žalobce proto měl nárok na osvobození od odvodu, který mu vznikl po nabytí účinnosti § 17 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“). Nejvyšší správní soud zrušil jak rozhodnutí krajského soudu, tak rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 14. 11. 2012, č. j. 7420/12-1200 a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. V tomto řízení byl stěžovatel právním názorem soudu vázán.

[3] Stěžovatel nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Rozšířené osvobození dle zákona o podporovaných zdrojích energie platí dle jeho výkladu až pro elektřinu vyrobenou ze slunečního záření v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 a do dne

31. 12. 2012 zůstal zachován předchozí režim osvobození vyplývající ze zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů. Odvolání žalobce proto opětovně zamítl a napadené rozhodnutí Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2012, č. j. 423565/12/077910302673 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta stížnost žalobce na postup plátce daně dle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „daňový řád“).

[4] Krajský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku postup stěžovatele neakceptoval a žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku brojil stěžovatel kasační stížností ze dne 22. 9. 2014.

[5] Podáním ze dne 15. 10. 2014, označeným jako „*Zpětvzetí kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2014, č. j. 10 Af 39/2014 – 27*“, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno následující den, vzal stěžovatel kasační stížnost výslovně zpět.

[6] V souladu s dispoziční zásadou, již je správní soudnictví ovládáno, navrhovatel (zde stěžovatel) disponuje řízením nebo jeho předmětem, a tedy může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (srov. § 37 odst. 4 s. ř. s.). Podle § 47 písm. a) s. ř. s. vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět, soud řízení zastaví.

[7] Vzhledem k tomu, že projev vůle, jímž došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, je jednoznačný a nevzbuzuje žádné pochybnosti, Nejvyšší správní soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., řízení o kasační stížnosti zastavil.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu